

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marek Motuk

w sprawie **K. S. (S.)**

skazanego z art. 177 § 2 k.k.

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 marca 2022 r.

z urzędu

kwestii dopuszczalności kasacji obrońcy

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 26 stycznia 2021 r., sygn. akt IV Ka (...)

utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...)

p o s t a n o w i ł:

- 1. pozostawić kasację bez rozpoznania;**
- 2. obciążyć skazanego K. S. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w O. wyrokiem z dnia 5 grudnia 2018 r., sygn. akt II K (...), uznał oskarżonego K. S. za winnego popełnienia zarzuconego mu czynu stanowiącego występki z art. 177 § 2 k.k. – i za to na mocy powołanego przepisu wymierzył mu karę 1 roku pozbawienia wolności (pkt I), warunkowo zawieszając jej wykonanie na 3-letni okres próby (pkt II). Nadto, Sąd Rejonowy, na podstawie art. 42 § 1 k.k., orzekł środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 2 lat (pkt III), nałożył obowiązek zwrotu prawa jazdy (pkt IV), na podstawie art. 46 § 1 k.k., orzekł środek kompensacyjny w postaci

zadośćuczynienia poprzez zapłatę na rzecz pokrzywdzonego kwoty 10 000 zł (pkt V), na mocy art. 43b k.k. orzekł środek karny w postaci podania wyroku do publicznej wiadomości (pkt VI) oraz obciążył oskarżonego kosztami sądowymi (pkt VII). W przedmiotowym wyroku Sąd Rejonowy zawarł też rozstrzygnięcie co do odpowiedzialności karnej oskarżonego J. T.

Sąd Okręgowy w K. – po rozpoznaniu m.in. apelacji obrońcy K. S. od wymienionego orzeczenia Sądu Rejonowego – wyrokiem z dnia 26 stycznia 2021 r., sygn. akt IV Ka (...), utrzymał w mocy zaskarżony wyrok w stosunku do K. S..

Kasację od tego wyroku wniósł obrońca K. S., zarzucając:

1. rażące naruszenie art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k., poprzez dokonanie błędnej kontroli instancyjnej orzeczenia sądu pierwszej instancji, polegającej na zaakceptowaniu dowolnej oceny dowodów w zakresie uznania za udowodnione, że skazany poruszał się z prędkością 120 km/h i wyłącznie swoim zachowaniem doprowadził do zderzenia z pojazdem kierowanym przez oskarżonego J. T.;
2. rażące naruszenie art. 167 k.p.k. poprzez zaniechanie dopuszczenia dowodu z opinii innego biegłego w zakresie rekonstrukcji wypadków samochodowych, w sytuacji gdy opinia biegłego A. R. jest opinią niepełną, nielogiczną i w swoich wnioskach niejednoznaczną co do określenia prędkości, z jaką poruszał się oskarżony J. T., i czy poruszanie się z tą prędkością stanowiło przyczynę powstania wypadku;
3. rażące naruszenie art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości na korzyść oskarżonego T., mimo tego że stwierdzone wątpliwości można było rozstrzygnąć poprzez przeprowadzenie dodatkowych dowodów;
4. obrazę prawa materialnego, która mogła mieć istotny wpływ na treść orzeczenia, tj. art. 25 ust. 1 ustawy prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 25 ust. 3 ustawy prawo o ruchu drogowym w zw. z art. 2 pkt 22 i 23 ustawy prawo o ruchu drogowym poprzez jego niezastosowanie, podczas gdy przepis ten nakazuje osobie zbliżającej się do skrzyżowania zachowanie szczególnej ostrożności i ustąpienia pierwszeństwa, zastosowanie tego

przepisu prowadzi do przyjęcia, że osobą winną spowodowania wypadku był J. T.

Zarzucając powyższe, obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi II instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja obrońcy jest niedopuszczalna z mocy ustawy i dlatego należało pozostawić ją bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo lub przestępstwo skarbowe na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania. Ograniczenie to zgodnie z § 4 tego przepisu, nie dotyczy kasacji wniesionej z powodu uchybień wymienionych w art. 439 k.p.k. oraz kasacji jednego z podmiotów szczególnych wymienionych w art. 521 k.p.k.

Tymczasem, jak wynika z akt przedmiotowej sprawy, K. S. został skazany na karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Nie doszło zatem do wymaganego treścią art. 523 § 2 k.p.k. skazania na karę bezwarunkowego pozbawienia wolności. We wniesionej kasacji obrońca nie wskazał również na żadne z uchybień określonych w art. 439 k.p.k.

Tak zredagowaną kasację należało pozostawić bez rozpoznania, jako niedopuszczalną z mocy ustawy (art. 531 § 1 k.p.k.).

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu.